

bestemt bekæmpe ethvert Forsøg i denne Retning. Forslaget var farligt, fordi det åbnede Mulighed for Indblanding i en Stats indre politiske, fiskale Anliggender. Han havde intet imod en Konvention mod Smugleriet; Frankrig havde fornylig afsluttet en saadan med de Forenede Stater. Men Forslagets 2. Del kunde han ikke gaa med til. Han vilde i Særdeleshed ikke vide noget at sige af en Forbindelse mellem det internationale Alkoholbureau i Lausanne og Folkeforbundet, *da dette Bureau udelukkende tjente Forbudsinteresser.* Henvisningen til dette Bureau var efter *Loucheurs* Opfattelse et Vidnesbyrd om Forslagets forbudspolitiske Tendens. Repræsentanter for andre Vinlande som *Italien* og *Portugal* sluttede sig til *Loucheur*, der ligeledes støttedes af de Delegerede fra *Kanada*, *Uruguay* og *Australien*. Den kanadiske Delegerede *Roy* henviste særlig til, at man i *Kanada* havde gjort daarlige Erfaringer med Forbudssystemet. Forbundsregeringen havde efter Krigen overladt de enkelte Provinser at træffe Afgørelse med Hensyn til Forbud eller Ikke-Forbud. Alle Provinser med Undtagelse af det fransk-kanadiske *Quebec* havde derefter indført Forbud, men efter 5—6 Aars Erfaring havde — bortset fra *Prins Edwards Ø* — alle afskaffet det igen. Den portugisiske Delegerede *de Vasconcellos* mente, at hvis Folkeforbundet var berettiget til at tage sig af Alkoholspørgsmaalet, kunde det med samme Ret forbyde *Tobakken*. Det skarpeste Indlæg mod Forslaget fremkom fra den tidligere *australske* Justitsminister, *T. J. Ley*. Han bestred Folkeforbundets Adkomst til at befatte sig med Alkoholspørgsmaalet; der fandtes ingen som helst Hjemmel hertil i Pagten. Naar den finske Udenrigsminister *Voionmaa* bl. a. havde paaberaabt sig Pagtens Art. 23, f., hvor Forbundsmedlemmer forpligter sig til, at træffe Foranstaltninger af international Karakter for at forebygge og bekæmpe Sygdomme, var dette efter *M. Leys* Meening ganske uberettiget. Pagtens Forfattere havde aldrig tænkt paa noget saadant som Alkoholen i Forbindelse med den anførte Bestemmelse. Den tidligere svenske Statsminister *Sandler* havde bl. a. henvist til, at *Mandatudvalget* jo beskæftigede sig med Alkoholnydelsen for de indfødte Befolkningers Vedkommende; men dette kunde slet ikke sammenlignes med evropæiske Forhold. Han kunde ikke gaa med til en saadan Udvidelse af Pagtens Bestemmelser og foreslog, at 2. Udvalg skulde udtale, at man fandt det umuligt at slutte sig til det finske Forslag.

Den *engelske* Delegerede, *Elliot*, udtalte sig ligeledes imod det finske Forslag, som han i bedste Fald fandt overflødig. Det var ubestrideligt, at Alkoholnydelsen kunde frem-

kalde skadelige Virkninger. At studere disse var ikke alene Forbundets Ret, men dets Pligt. Det gjorde Forbundet allerede nu, og det stod Sundhedsafdelingen frit, naar som helst den mente det hensigtsmæssigt, at underkaste en eller anden af Alkoholproblemets forskellige Sider et nøjere Studium. Dertil behøvedes ingen særlig Bemyndigelse fra 2. Udvalg. Han henstillede derfor til Forslagsstillerne at tage Forslaget tilbage til næste Forsamling for derefter at kunne forelægge det klarere belyst og dokumenteret.

Den belgiske Delegerede *de Brouckère* ansaa i Modsætning til den australske Delegerede Forbundets Kompetence for ubestridelig. Det var givet, at visse alkoholholdige Drikke var skadelige. Hverken Raadet eller Forsamlingen kunde give en autoritativ Fortolkning af Pagten og paa Forhaand erklære et Spørgsmaal for liggende udenfor Forbundets Kompetence. Han foreslog at henvise Sagen til det staaende Sundhedsudvalg, der jo saa kunde afgøre, om der skulde nedsættes en særlig Komité.

Loucheur kunde ikke modtage det belgiske Forslag, ikke fordi han i og for sig havde noget imod Realiteten i dette, men fordi han ikke vilde være med til at hele Alkoholspørgsmaalet rejstes paa Grundlag af den finsk-polsk-svenske Henvendelse. Han afviste paany i skarpe Vendinger enhver Forbindelse med Bureauet i Lausanne, der intet havde med Folkeforbundet at gøre. Derimod havde den franske Delegation intet imod, at Sundhedsudvalget studerede Alkoholmisbrugene. Han anmodede den australske Repræsentant om at tage sit Forslag tilbage for at undgaa en Afstemning om det principielle Spørgsmaal.

Forhandlingerne sluttede med, at Udenrigsminister *Voionmaa* afgav en Erklæring om, at Forslagsstillerne i Betragtning af Problemet Mangesidethed og de reelle og formelle Vanskeligheder, Drøftelserne havde aabenbaret, foreløbig tog deres Forslag tilbage under Forbehold af at fremsætte det i ændret Form.

Et nyt Forslag fremsendtes derefter den 23. September 1927. Forslaget gaar nu ud paa at systematisere de Arbejder med Hensyn til Alkoholspørgsmaalet, der hidtil er blevet udført af forskellige Organer indenfor Folkeforbundet (*Mandatudvalget*, *Udvalget* angaaende Handel med Kvinder og Børn o. s. v.) samt af Arbejdsbureauet. I dette Øjemed foreslaas Nedsættelsen af et særligt Udvalg af Sagkyndige, der skal studere Spørgsmalets forskellige Sider, for saa vidt de henhører under Folkeforbundets Kompetence og kan gøres til Genstand for Arbejder af videnskabelig og praktisk Art. Det nye Forslag behandles paa Forsamlingen i 1928.